

Jsme děti Boží a dědicové zaslíbení (Galatským 3,26-4,7)

Hlavní myšlenka: *Už nejsme otroci mocností nepřátelských Bohu jako pohané, ani děti které potřebují nad sebou vychovatele – zákon jako Židé. Jsme děti Boží a dědicové Božích zaslíbení. To vše díky Ježíši Kristu a jeho lásce k nám.*

Galatským 3,26-29

26 Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.

Pavel hovoří k bývalým pohanům, kteří se ve svém životě dříve spoléhali na pohanská božstva. V ně skládali svou naději, svou jistotu a víru v ochranu a skrze ně doufali v dobrý život. Nyní jsou křesťany a pohanskou víru již opustili. Ovšem jejich křesťanská víra je nyní ohrožována judaisty, kteří hlásají, že je třeba dodržovat Mojžíšův zákon, tak jak jej chápe židovská tradice. Důraz byl kladen také na mužskou obřízku, jako znamení smlouvy s Bohem. Tím vším zatemňovali samu podstatu evangelia, vykupitelské dílo Kristovo. Pavel galatským křesťanům vysvětluje, že zákon byl dán, jako vychovatel do příchodu Kristova a ospravedlnění z víry v něho. Nyní jsou galatští křesťané Božími dětmi, protože uvěřili v Krista a Bůh je skrze svého Syna přijal za syny a dcery. A tak, jako jsou svobodní od víry v pohanské bohy, jsou svobodní i od židovského pojetí náboženských předpisů a nároků. Jak píše Jan ve svém evangeliu: *Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se*

nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha. (Jan 1:12 - Jan 1:13 (CEP)). Nezpochybnitelným faktem je, že Galatští křesťané jsou nyní dětmi Božími.

27 Nebot' vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli.

Když je člověk křtěn, je ponořen do vody. Křtem v Krista jako bychom byli (obrazně řečeno) do něho ponořeni. Natolik se vydáváme Kristu a novému životu, že jsme v něm jakoby cele ponořeni. Když se z vody vynoříme, oblečeme si nové suché oblečení. Kristus je podle apoštola Pavla jakoby tím novým oblečením, které dobrovolně a s radostí oblékáme. Pojem *obléci si nějaký šat* má u nás v naší kultuře spíše negativní příchuť. Máme ho spojený s příslovími, jako: „*převléknout si kabát*“ - tedy přizpůsobit se nové situaci, novým pánům, ale bez vnitřního přesvědčení a hlavně pro svůj vlastní prospěch. Podobně jako „*převléknout dres*“ – být na prodej – opak toho být věrný, uznávat hodnoty. Další české přísloví z oblasti oděvu „*kam vítr, tam plášť*“ - to je člověk nestálý, nespolehlivý, který své přesvědčení mění podle toho, co se mu právě vyplatí. Další pořekadlo: „*Šaty dělají člověka*“- je o lidské vlastnosti posuzovat druhého spíše podle zevnějšku. **Obléknout si Krista** v nás tedy může vyvolávat obraz někoho, kdo si prostě jen převlékl kabát, protože se mu to právě hodí - tedy učiní vnější proměnu, ale uvnitř zůstává neproměněn – jinými slovy – *pokrytec, nebo prospěchář*. To však není v souladu s předchozím **křtem v Krista**, který jasně ukazuje na

vnitřní proměnu člověka. Snad v oděvu můžeme vidět obraz uniformy. Náš první československý prezident T. G. Masaryk, si rád oblékal vojenskou uniformu. Každý, kdo ho viděl na koni v uniformě, viděl presidenta. Ale když jí doma se sebe sundal, nepřestal být presidentem. Tak bychom mohli chápat i pojem „*obléci si Krista*“. **Stali jsme se Božími dětmi a oblékli jsme Krista a zůstáváme v Kristu. Není to převlek, ale naše identita.** Apoštol Pavel tím obrazem nedospělosti před Kristem a dospělosti v Kristu možná má na mysli obraz římského zasvěcení chlapce v muže. Když římský chlapec dospěl, sundal se sebe chlapecký oděv a oblékl si *togu verillis*, roucho dospělého muže, které se tak stalo vnějším znamením, že se stal mužem. Tak i my jsme dříve byli buď pod zákonem, nebo v moci mocností, ale nyní jsme dětmi Božími tím, že jsme oblékli Krista – stali jsme se křesťany.

28 Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou.

V nové identitě jsme se stali v Kristu rovnými navzájem. V Kristu byly zbořeny všechny lidmi vytvořené bariéry mezi lidmi. Před Bohem jsme si všichni rovni, ať jsme původu pohanského, či židovského; ať jsme vyrůstali v křesťanské rodině, nebo v nekřesťanské; ať jsme nadřízení, nebo podřízení; pomocní dělníci, či vlastníci obrovských firem; před Bohem jsme si rovni; ať jsme muži, či ženy, není mezi námi v Boží očích rozdílu co do postavení před Bohem a před sebou navzájem, protože jsme všichni dětmi Božími. Nikdo není ani před Bohem, ani před druhým člověkem méně člověkem, než

někdo jiný. Rozdíly mezi lidmi jsou stále a jsou Božím záměrem. Muži a ženy jsou si rovní, ale nejsou stejní. Muži mají své poslání před Bohem a ženy zase své poslání. Ale muž i žena jsou si jako lidé rovni před Bohem i před sebou. Stále jsou na zemi různé národy, ale žádný člověk není více člověkem, nebo méně než člověkem, ale národy jsou si rovni před Bohem i před sebou navzájem. Ani žádný člověk v jednom národě není více člověkem, než druhý ve své podstatě. Záleží však jen a jen na každém člověku, jestli svým myšlením, mluvením a jednáním bude obrazem Božím, nebo obrazem zdeformovaným soběstředností, pýchou, touhou po moci, slávě, pohrdáním druhými, nedostatkem soucitu a dalšími vlastnostmi temnoty.

29 Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.

Jsme dětmi Božími a jsme Kristovi. Je to jako bychom byli novými rodiči přijati za vlastní proto, že si nás zamilovali a dali nám tím i práva stejná, jako mají jejich děti. Do toho spadá i právo dědit. My křesťané jsme bez vlastní zásluhy byli přijati Bohem do velké Boží rodiny, jejíž předkem byl Abraham. Co bylo zaslíbeno Abrahamovým potomkům, vztahuje se i na nás. Jsme bez zásluhy dědicové toho, co Bůh zaslíbil.

Galatským 4,1-7

1 Chci říci: Pokud je dědic nezletilý, ničím se neliší od otroka, ač je pánem všeho.

2 Je podřízen poručníkům a správčům až do doby, kterou otec předem stanovil.

3 Tak i my, když jsme byli nedospělí, byli jsme otroky vesmírných mocí.

Je to jen jiný obraz téhož, ale zobrazující židovské prostředí. Jim byl před příchodem Krista dán zákon, jako vychovatel. Pohané nebyli pod výchovou Božího zákona, ale v moci vesmírných mocností Bohu nepřátelských. Židé byli do příchodu Kristova pod výchovou a dohledem Zákona. Toto období před Kristem připodobňuje Pavel k nedospělosti.

4 Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu,

5 aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.

Ve stanovený čas pak Bůh poslal svého Syna, aby ty, kdo byli pod výchovou zákona vykoupil. Sám se vzdal používání své moci, stal se člověkem podřízeným zákonu. Jen ten, kdo pod zákonem žil, ale nedopustil se hříchu, mohl vykoupit ty, kdo jsou pod zákonem. A vykoupil také ty, kdo žili v moci mocností nepřátelských Bohu. Je úžasné vědět, že nás Ježíš tolik miloval a miluje stále.

6 Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče.

Jako děti Boží jsme darem dostali od Boha do srdce Ducha svatého. Je zajímavé, že je zde Duch svatý nazýván duchem Božího Syna. A tento Duch Syna Božího v nás volá k Bohu Abba Otče. Díky Ježíši Kristu není výraz *děti Boží* chápán jako označení skupiny věřících v konkrétního Boha a jeho vztah

k nim, ale jde hlouběji. Duch svatý nám svědčí, že jsme děti Boží i v intimním slova smyslu. My vzdálení, stali jsme se díky Ježíši, Bohu tak blízkými, jako jsou děti blízké svým rodičům. Bůh je náš Nebeský Otec, ale „nejen to“ - je použito aramejské „**Abba**“ - tatínek, něžné oslovení otce dítětem. Díky Duchu svatému víme a cítíme, že jsme dětmi Božími a Bůh je náš nebeský Abba.

7 A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.

A tak už jako křesťané nejsme ani otroky mocností a sil, ani zákona. Jsme dětmi Božími, svobodní od zlých mocností, které táhnou člověka do temnoty daleko od Boha. Jsme svobodní i od poručnictví zákona, protože jsme byli očištěni od hříchu Kristovou krví. Na zákony Boží dbáme, ale ne jako otroci, ale synové; ne z donucení, ale pro lásku Boží. A nemusíme se této svobody bát, že by nám něco chybělo pro den Kristův. Jdeme-li upřímně za Ježíšem, můžeme věřit, že všechna zaslíbení Boží platí i pro nás.